

Sygn. akt III AUa 254/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SO del. do SA Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 r. w Lublinie

sprawy B. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji B. B. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 13 lutego 2019 r. sygn. akt VIII U 3394/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 254/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołane B. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 22 września 2016 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

B. B. (1) ur.(...) złożył w dniu 7 września 2016r wniosek o przyznanie emerytury. Na podstawie zgromadzonych dowodów organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1.01.1999r okresy składkowe i nieskładkowe w ilości 20 lat 1 miesiąc i 20 dni. Nie uwzględniono do pracy w szczególnych warunkach okresu od 10.10.1983 do 31.12.1998 r gdyż wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

wystawionego przez Zakłady (...). Ponadto wnioskodawca został poinformowany, że aby rozpatrzeć okres pracy we własnym gospodarstwie należy przedłożyć oświadczenie, zeznania świadków, kwestionariusz KRUS o opłacaniu składek bądź podleganiu ubezpieczeniu społecznemu od 1.07.1977r, zaświadczenie ze Starostwa Powiatowego o posiadaniu gospodarstwa rolnego i jego wielkości. W dniu 22 września 2016r wydana została zaskarżona decyzja.

Rodzice wnioskodawcy G. i H. małż. B. byli od 4.11.1971r do 26.05.1993r współwłaścicielami gospodarstwa rolnego położonego w W. o powierzchni (...) ha. Wnioskodawca mieszkał z rodzicami i był u nich zameldowany do 11.08.1983r. W okresie gdy wnioskodawca ukończył 16 lat (...) mieszkał z rodzicami i dwoma młodszymi siostrami. W tym czasie starsi o 4 i 8 lat bracia byli poza domem, jeden pracował w W. drugi uczył się w szkole zawodowej na (...). Ojciec rzadko pracował w gospodarstwie rolnym ponieważ pracował na (...). Gospodarstwo prowadziła matka i pomagał jej wnioskodawca, który po ukończeniu 16 roku życia nigdzie się nie uczył. W gospodarstwie uprawiane było zboże, ziemniaki, były hodowane krowy, przez pewien okres koń. W okresie gdy rodzice nie mieli konia wnioskodawca pożyczał konia a następnie odrabiał w polu przy pracach rolniczych.

W okresach od 19 sierpnia 1975r do 31 sierpnia 1976r i od 18 września 1976r do 31 lipca 1978 r. B. B. (1) pracował jako junak (...). Następnie był zatrudniony w (...) W. od 15 czerwca 1979r do 24 listopada 1979 r. w (...) Spółdzielni (...) od 16 kwietnia 1981r do 30 sierpnia 1982 r. W czasie gdy nie pracował zawodowo stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w gospodarstwie rolnym rodziców, które stanowiło wówczas jego jedyne źródło utrzymania.

W dniu 26 czerwca 1983r B. B. (1) podjął pracę w Zakładach (...) S.A w Ł.. W zakładach były wyodrębnione oddziały uboju, jelicarni, rozbioru, produkcji wędlin, produkcji konserw. Początkowo pracował na stanowisku wartownika straży przemysłowej a następnie od 10 października 1983r został przeniesiony na stanowisko robotnika do prac ciężkich do magazynu (...) tj. magazynu (...) (angaż w aktach osobowych). Magazynierzy przyjmowali obrobione jelita, liczyli je, zasypywali solą. Następnie jelita wydawali z magazynu na potrzeby innych masarni, zakładów oraz wywozili wózkami na produkcję w macierzystym zakładzie pracy. Obsługiwali także magazyn z mrożonymi nerkami, wątrobami i innymi częściami. Do ich obowiązków należało przełożenie mrozonek z samochodu ciężarowego do magazynu. Na tym stanowisku pracy wnioskodawca ponad 4 godzinny dziennie spędzał w chłodni, pozostały czas zajmowało mu wydawanie jelit.

W dniu 27 czerwca 1984r B. B. (1) złożył podanie o przeniesienie na oddział produkcji wędlin. Z dniem 2 lipca 1984r został przeniesiony na ten oddział na stanowisko robotnika do prac ciężkich a następnie od dnia 1 października 1989r powierzono mu stanowisko wędliniarza. Mimo różnego nazewnictwa stanowiska pracy wykonywał takie same, powtarzające się czynności związane z obsługą maszyny „(...)” do rozdrabniania mięsa. Do jego obowiązków należało wypchanie wózka na podnośnik, wciśnięcie guzika i wysypanie mięsa do maszyny rozdrabniającej „(...)” a po zmieleniu wypuszczenie mięsa do wózka, odebranie wózka z przemielonym mięsem. W dalszej kolejności mięso trafiało do urządzenia tzw. kutra, kutrowy dodawał przyprawy. Przemielone mięso szło do innej hali. Wnioskodawca wykonywał pracę w temperaturze 6-8 stopni, był narażony na dużą wilgotność, hałas. Zdarzało się, że wnioskodawca na zastępstwo pracował na wędzarni gdzie panowała wysoka temperatura. Był też czasami kierowany do peklowni jak była taka potrzeba jak też .

B. B. (1) nie był pracownikiem peklowni. Peklownia znajdowała się po sąsiedzku. Trafiało do niej mięso z rozbioru, tam odbywało się nastrzykiwanie mięsa solanką następnie pracownicy peklowni przywozili mięso na wózkach na oddział produkcji wędlin, gdzie odbywało się rozdrabnianie w maszynach „ (...)”, „ (...)” a następnie przekazanie do dalszej produkcji.

Razem z wnioskodawcą na oddziale produkcji wędlin na różnych stanowiskach min. przy obsłudze kutra pracował R. T.. Świadek nie miał wystawionego świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Natomiast świadek T. W. pracował w peklowni na stanowisku peklowacza, brygadzysty. Świadek miał wystawione przez zakład pracy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku peklowacza i wykrawacza mięsa przy peklowni w piwnicy wymienione w wykazie A, dziale X, poz. 8 pkt. 5 załącznika Nr 1 do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa

Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. Świadek jest uprawniony na mocy decyzji ZUS do wcześniejszej emerytury z tytułu tego zatrudnienia.

W dniu 30 czerwca 1999r zakład pracy wystawił wnioskodawcy ogólne świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wędliniarza od 26.06.1983r do 30.06.1999r. W punkcie 8 świadectwa dotyczącym wykonywania pracy w szczególnych warunkach odnotowano „nie dotyczy”.

W opinii z dnia 15 marca 2018r biegły specjalista z zakresu BHP stwierdził, że zajmowane przez wnioskodawcę stanowisko wędliniarza nie znajduje się w wykazie stanowisk Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Znajduje się tam natomiast stanowisko pokrewne - Dział X. W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym poz. 8 - Prace wykonywane

bezpośrednio przy uboju zwierząt (peklowaniu) - 5, peklowacz i wykrawacz mięsa w wykrawalni przy peklowni w piwnicy.

Biegły wskazał, że z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika że, również takie prace między innymi wykonywał wnioskodawca pracując w Zakładach (...) w Ł.. Natomiast oceniając rodzaje i skalę zagrożeń, na które był narażony wnioskodawca pracując w zakładach przetwórstwa mięsnego należy wziąć pod uwagę następujące zagrożenia: czynniki mechaniczne - zagrożenie urazami powodowanymi ruchomymi częściami maszyn: maszyn do rozdrabniania mięsa, mieszarek do farszu, hałas - narażenie na hałas emitowany przez maszyny i urządzenia: maszyny i urządzenia do przetwórstwa mięsa i produkcji wędlin, czynniki termiczne - występowanie: niskiej temperatury w pomieszczeniach chłodni, pomieszczeniach rozbioru i wykrawania mięsa, peklowania, wysokiej wilgotności w pomieszczeniach produkcji wędlin, czynniki chemiczne- kontakt z solanką oraz czynniki biologiczne - kontakt z drobnoustrojami (bakterie, grzyby, pasożyty, wirusy).

Biegły podkreślił, że z zeznań świadków i samego wnioskodawcy wynika, że wykonując swoją pracę w Zakładach (...) w Ł., był on narażony na wszystkie wymienione wyżej zagrożenia pomimo, iż teoretycznie wykonywał jedynie pracę na stanowisku wędliniarza (zapis w świadectwie pracy). Jak wiadomo w dużych zakładach działających w systemie pracy ciągłej, w tym wypadku przy produkcji wędlin często zachodzi potrzeba wykonywania różnych prac, aby zapewnić ciągłość pracy zakładu.

W podsumowaniu biegły stanął na stanowisku, że zważywszy na warunki pracy i różnorodność czynności zawodowych wykonywanych przez wnioskodawcę B. B. (1) zatrudnionego na stanowisku wędliniarza, prace wykonywane przez niego można uznać jako pokrewne do prac określonych w Dziale X.-W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym poz. 8 - Prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt (peklowaniu) - 5. peklowacz i wykrawacz mięsa w wykrawalni przy peklowni w piwnicy i uznać okres zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. jako pracę w warunkach szkodliwych i uciążliwych.

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił organ rentowy podnosząc iż analizując wypowiedzi świadków przytoczone w opinii biegłego można jedynie stwierdzić, że praca ta była wykonywana w razie potrzeby a nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podkreślił, że zakład pracy odmówił wnioskodawcy wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach mając ku temu podstawy. Praca ta prawdopodobnie była wykonywana w zastępstwie jak była taka potrzeba.

Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego specjalisty z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy któremu zlecił zapoznanie się ze zastrzeżeniami do opinii oraz ponowną analizę dokumentacji zawartej w aktach sprawy, zapoznanie się z dodatkowymi wyjaśnieniami wnioskodawcy złożonymi w dniu 10 października 2018 r oraz wydanie opinii czy przed 2 lipca 1984 r.(angaż w aktach osobowych), przed przeniesieniem na oddział produkcji wędlin na stanowisko robotnika prac ciężkich tj. od 10.10.1983 r. (wcześniej zatrudniony na stanowisku wartownika) do 1 .07.1984 r. charakter pracy wnioskodawcy i wykonywane czynności odpowiadają pracom wymienionym w dziale X zarządzania

MRLiGŻ, jakim, czy wnioskodawca był narażony na takie same czynniki, ewentualnie któremu stanowisku w tej pozycji podlega zatrudnienie wnioskodawcy.

W opinii uzupełniającej z dnia 17 października 2018r biegły stwierdził, że w aktach osobowych wnioskodawcy znajduje się dokument potwierdzający zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku robotnika d/p ciężkich z dniem 10.10.1983r., następnie zmiana zaszeregowania na tym samym stanowisku z dniem 1.06.1984r. i umowa o pracę z dnia 25 czerwca 1984 r. potwierdzająca zatrudnienie pana B. B. (1) na stanowisku robotnika d/p ciężkich w Magazynie (...) ((...)) na czas nieokreślony.

Biegły wskazał, że stanowisko robotnika d/p ciężkich nie jest wymienione w Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zatem nie można uznać, iż w okresie od 10.10.1983 r. do 1.07.1984 r. wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

Natomiast odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego biegły podtrzymał swoje stanowisko. B. B. (1) będąc pracownikiem Zakładów (...) w Ł. zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 30.06.1999r. był zatrudniony na stanowisku wędliniarz w pełnym wymiarze czasu pracy. To, że wykonywał różnego rodzaju prace wynikało z potrzeb zakładu, a wszystkie te czynności były związane z produkcją wędlin.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego a w szczególności na podstawie zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony, zeznań świadków R. T., T. W., S. B. oraz dokumentacji zawartej dołączonych aktach osobowych wnioskodawcy jak też częściowo na podstawie opinii biegłego BHP.

W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy oraz świadków są spójne, logiczne, i nie zawierają sprzeczności i dlatego w pełni na wiarę zasługują. Sąd wskazał, że świadkowie R. T. i T. W. byli wieloletnimi pracownikami Zakładów (...), pracowali razem z wnioskodawcą w tym samym okresie w związku z tym byli dobrze zorientowani co do charakteru jego zatrudnienia, zajmowanych stanowisk pracy, faktycznie wykonywanych obowiązków pracowniczych. Ponadto zeznania te znajdują potwierdzenie w dokumentacji zawartej w aktach osobowych wnioskodawcy. Natomiast S. B. był sąsiadem wnioskodawcy i miał wiedzę opartą na własnych obserwacjach w zakresie pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Sąd podniósł, że w myśl przepisu art. 184 ustawy z 17.12.1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013r, poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Natomiast stosownie do art. 32 u. 1 i 2 cyt. ustawy ubezpieczonym urodzonym przed 1.01.1949r będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 p. 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Z § 4 u 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U Nr 8 poz. 43 ze zm.) które ma zastosowanie na podstawie art. 32 u. 4 cyt. ustawy wynika, że pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące warunki : osiągnął wiek emerytalny 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 u 1).

Natomiast w myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 10 - przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art.56, jak okresy składkowe :

- 1/ okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,
- 2 / przypadające przed dniem 1.07.1977r okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,
- 3/ przypadające przed 1.01.1983r okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,

jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5- 7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle materiału dowodowego należy zaliczyć wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy jako okres uzupełniający pracę w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia osiągnięcia 16 roku życia tj. (...) do 18.08.1975r (3 lata 4 miesiące i 9 dni), od 1.09. do 17.09.1976r (17 dni), od 1.08.1978r do 14.06.1979r (10 miesięcy i 14 dni), od 25.11.1979r do 15.04.1981r (1 rok 4 miesiące i 22 dni), od 1.09.1982r do 31.12.1982r (4 miesiące). W powyższych okresach odwołujący mieszkał z rodzicami, prowadził z nim wspólne gospodarstwo domowe, nie pracował nigdzie poza rolnictwem i utrzymywał się wyłącznie z pracy w gospodarstwie rolnym rodziców. Jego praca w tych okresach była stała i świadczona w pełnym wymiarze czasu przy uwzględnieniu specyfiki zatrudnienia w rolnictwie. Okres ten łącznie wynosi 6 lat i 2 dni.

Natomiast analizując zeznania wnioskodawcy i świadków jak też opinię biegłego specjalisty BHP Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca udowodnił wymagany 15 letni okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r oraz przepisów resortowych zarządzania Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r.

Sąd w części podzielił opinię biegłego a mianowicie w zakresie stwierdzenia, że w okresie od 10.10.1983 r. do 1.07.1984 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Słusznie bowiem biegły stanął na stanowisku, że takiego charakteru nie można przypisać stanowisku robotnika do prac ciężkich w magazynie ubocznych artykułów uboju jako niewymienionemu w przywołanym wyżej akcie resortowym. Natomiast nie zasługuje na podzielenie stanowisko opinii, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę od 2.07.1984r do 31.12.1998r na oddziale produkcji wędlin przy obsłudze maszyny do rozdrabniania mięsa mogą być uznane za pokrewne do prac wykonywanych na stanowiskach wskazanych w wykazie A, dziale X, poz. 8 przepisów resortowych z uwagi na warunki pracy i różnorodność wykonywanych czynności wynikających z potrzeb pracodawcy i konieczności zapewnienia ciągłości pracy.

Sąd podniósł, że w orzecznictwie sądowym jest utrwalony pogląd, iż praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Tymczasem w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w dziale X poz. 8 wymienione są prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt. Natomiast w zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r (Dz. Urz. Nr 2, poz. 4-5) pod powyższą pozycją w punktach od 1 do 5 wskazane zostały stanowiska: ubojowiec, parzacz, jeliciarz, gruczolarz, peklowacz i wykrawacz mięsa w wykrawalni przy peklowni w piwnicy.

W ocenie Sądu Okręgowego z zeznań samego wnioskodawcy i świadków jednoznacznie wynika, że odwołujący nie pracował na żadnym z wymienionych stanowisk pracy, bezpośrednio przy uboju zwierząt. Nie wykonywał takiej pracy stale, w pełnym wymiarze czasu a jedynie zdarzało się, że bywał oddelegowywany do peklowni w razie występującej po stronie pracodawcy potrzeby. Sąd wskazał, że powyższy okres wynosi 14 lat 5 miesięcy i 29 dni a zatem i tak jest niewystarczający do spełnienia warunku wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd przywołał wyrok z dnia 6 sierpnia 2013r (sygn. akt II UK 9/13), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przez „prace bezpośrednio przy uboju zwierząt” należy uznać jedynie czynności polegające na przygotowaniu zwierząt do uboju, uboju żywca rzeźnego i obróbce poubojowej tusz natomiast nie mieszczą się w tym pojęciu dalsze czynności związane z obróbką tusz, gdyż są one kwalifikowane do prac poubojowych. Do czynności przy uboju zwierząt nie należy rozbiór mięsa, czynności związane z produkcją i wytwarzaniem wędlin, tzn. prace masarskie. Ich związek z ubojem zwierząt jest bowiem zbyt odległy.

Mimo zatem, że praca ubezpieczonego wymagała siły fizycznej, wykonywana była w warunkach chłodniczych (4-8°C), w narażeniu na wilgoć, hałas to jednakże nie była pracą tożsamą z konkretnymi i bardzo wąsko określonymi stanowiskami ujętymi w zarządzeniu resortowym i nie charakteryzowała się tym samym poziomem uciążliwości i szkodliwości dla zdrowia.

Z tych względów Sąd w oparciu o wymienione przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Z wyrokiem tym nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł apelację. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- naruszenie art.233§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego i obiektywnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego co doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z tym materiałem oraz do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów polegające na bezpodstawnym przyjęciu, iż charakter prac jakie w Zakładach (...) w Ł. wykonywał wnioskodawca nie uprawnia do stwierdzenia, iż kwalifikują się one do ustawowego katalogu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na względzie ten zarzut wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonał oceny zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określonej w treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd ten, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odniósł je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz, T. Ereciński (red.), Lexis Nexis 2007, str. 552 i nast.).

Zarzut apelacji ma charakter wyłącznie polemiczny.

Zauważyć wypada, że stan faktyczny nie jest w sprawie sporny i został ustalony na podstawie zeznań samego wnioskodawcy oraz świadków R. T. i T. W., które to zeznania Sąd I instancji obdarzył wiarą. Sam wnioskodawca odnosząc się do okresu zatrudnienia od 10 października 1983 r. do 1 lipca 1984 r. wyjaśnił, że pracował jako magazynier w magazynie (...). Podał że „z jeliciarni przychodziły jelita obrobione do magazynu. Myśmy to liczyli i układali w baseny blaszane i zasypywaliśmy solą. wydawaliśmy z magazynu te jelita na potrzeby innych masarni, zakładów. Wywoziliśmy też jelita na produkcję w zakładach macierzystych(...). Były jeszcze magazyny z mrożonymi nerkami, wątrobami i innymi częściami. Jak przyjeżdżał samochód ciężarowy to myśmy te mrożonki układali do tego magazynu. Jak uważam, że powyżej 4 godzin zawsze spędzałem w chodni. Potem wracałem do magazynu, żeby wydawać jelita”. Zacytowane wyjaśnienia wnioskodawcy jednoznacznie wskazują, że w w/w okresie nie wykonywał on pracy bezpośrednio przy uboju zwierząt o której mowa w Wykazie A Dziale X poz. 8 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Przywołać ponownie należy wyrok SN z 6 sierpnia 2013 r. sygn.. akt II UK 9/13, który to sąd dokonał wykładni zwrotu „prace bezpośredni przy uboju zwierząt” wskazując, iż za takie prace należy uznać jedynie czynności polegające na przygotowaniu zwierząt do uboju, uboju żywca rzeźnego i obróbce poubojowej tusz natomiast nie mieszczą się w tym pojęciu dalsze czynności związane z obróbką tusz, gdyż są one kwalifikowane do prac poubojowych. Do czynności przy uboju zwierząt nie należy rozbiór mięsa, czynności związane z produkcją i wytwarzaniem wędlin, tzn. prace masarskie. Ich związek z ubojem zwierząt jest bowiem zbyt odległy. Twierdzenia wnioskodawcy zawarte w apelacji jakoby przez 8 godzin ma magazynie pracował przy uboju zwierząt budzą zdziwienie. Mają charakter gołosłowny i są całkowicie sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Podobnie trafnie Sąd I instancji opierając się także na zeznaniach wnioskodawcy i świadków ustalił, że wnioskodawca nie wykonywał pracy bezpośrednio przy uboju zwierząt w okresie od 2 lipca 1984 r. do końca zatrudnienia. Jego praca - jak sam to wyjaśnił - polegała na przewożeniu mięsa z peklowni wózkami, obsłudze maszyny „wilk’ służącej do rozdrabniania mięsa . przemielone mięso było wsypywane do drugiego wózka. Do maszyny wsypywana była sól i środki do peklowania. Opisane czynności również nie są pracami, o których mowa w Wykazie A Dziale X poz. 8. To, że wnioskodawca - poza innymi czynnościami, o których wyżej była mowa - do maszyny dosypywał środki peklujące w żaden sposób nie oznacza, że jego praca może być kwalifikowana jako praca bezpośrednio przy uboju zwierząt.

Z powyższych względów uznając, że zarzut apelacji naruszenia art.233 § k.p.c. jest całkowicie bezpodstawny Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.